

רע"פ 1/15 - פנחס כצמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 1/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

פנחס כצמן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בחיפה, מיום 6.10.2014, בעפ"ג
45101-06-14, שניתן על-ידי כב' השופטים: י' גריל; ב'
בר-זיו; כ' סעב

בשם המבקש:

עו"ד תומר נוח

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים: י' גריל; ב' בר-זיו; כ' סעב), בעפ"ג 45101-06-14, מיום 6.10.2014, בגדרו נדחה ערעור על פסק-דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופט מ' עלי), בת"פ 32547-10-12, מיום 8.5.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין,

עמוד 1

התשל"ז-1977. בכתב האישום נטען, כי במסגרת ויכוח עם בת-זוגו דאז (להלן: המתלוננת), התקשר בנם של השניים והזמין משטרה לדירה. המבקש נטל זכוכית, חתך את ידיו ואמר למתלוננת "אני אגיד למשטרה שאת שרטת אותי, ויכניסו אותך לבית סוהר". המבקש נלקח לתחנת המשטרה, ושם תלש שרוך הדרכה מחולצתו של אחד השוטרים, ואיים בהתאבדות כשהוא כורך את השרוך סביב צווארו שלו. במסגרת הסדר טיעון, הודה המבקש בכתב האישום המתוקן.

3. בפסק דין, מיום 8.5.2014, עמד בית משפט השלום על נסיבותיו האישיות של המבקש, רופא במקצועו, ועל יחסיו עם המתלוננת, כמתואר בתסקיר שהוגש מטעם שירות המבחן. צוין, כי למבקש אין הרשעות קודמות, וכי שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעתו של המבקש. בית המשפט שקל בכובד ראש את המלצתו של שירות המבחן, בהתאם להלכה שנקבעה לעניין זה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: הלכת כתב). נקבע, כי הרשעתו של המבקש עלולה להשליך על עיסוקו, אך אין הכרח שהיא תוביל לשלילת רישונו לעסוק ברפואה. בנוסף, נקבע כי נסיבות ביצוע העבירה מבטאות חומרה אשר איננה מאפשרת להימנע מהרשעתו של המבקש. לאחר זאת, נקבע מתחם העונש ההולם, בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו ולמדיניות הענישה הנוהגת. בשים לב למכלול שיקולי הענישה, ובפרט בהתחשב בנסיבותיו האישיות של המבקש, הושת עליו 3 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים, לבל יעבור המבקש עבירה של איומים, וכן צו מבחן למשך שנה וחצי.

4. ערעורו של המבקש על הרשעתו בדיון ועל העונש שהושת עליו, נדחה על-ידי בית המשפט המחוזי בחיפה, בפסק דין מיום 6.10.2014. בית המשפט המחוזי סמך את ידיו על קביעותיו של בית משפט השלום, ודחה את טענותיו של המבקש. נקבע, כי לא נפלה כל שגגה בהרשעתו של המבקש, והעונש שהושת עליו הוא מאוזן ומידתי.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה שלפניי נטען, כי שגו הערכאות הקודמות בהחלטותיהן שלא להימנע מהרשעתו של המבקש. נטען, כי בהחלטות אלה לא ניתן משקל ראוי להמלצתו של שירות המבחן, ולשיטתו של המבקש, חרף החומרה הניכרת בעבירת האיומים, נסיבותיו האישיות מצדיקות הימנעות מהרשעה. הודגש כי מדובר במעידה חד-פעמית, כאשר המבקש הביע על כך חרטה עמוקה וכנה, ובנוסף נטען, כי האינטרס הציבורי תומך גם הוא בביטול הרשעתו של המבקש.

דיון והכרעה

6. עניינו של המבקש נדון בשתי ערכאות, אשר היו תמימות דעים בדבר הרשעתו של המבקש בדיון ומידת העונש שהושת עליו. עיון בבקשה לרשות ערעור, מלמד כי היא איננה מעוררת שאלה משפטיות כבדות משקל או סוגיה שיש בה עניין ציבורי רחב, וכי לא נגרם למבקש עיוות דין כלשהו. לפיכך, הבקשה איננה עומדת באמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", ודינה להידחות (רע"פ 8858/14 יעקובוב נ' מדינת ישראל (15.1.2015); רע"פ 8925/14 פרנקל נ' מדינת ישראל (15.1.2015); רע"פ 7759/14 שבת נ' מדינת ישראל (18.12.2014)). יצוין, כי הערכאות הקודמות יישמו כראוי את המבחנים שנקבעו בהלכת כתב, והשגה על האופן שבו יושמו מבחנים אלה, כשלעצמה, איננה מצדיקה את עריכתו של דיון "בגלגול שלישי" בפני בית משפט זה (רע"פ 4239/14 שוויקי נ' מדינת ישראל (25.6.2014); רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (24.4.2014); רע"פ 1623/14 גבארה נ' מדינת ישראל (1.4.2013)).

7. למעלה מן הצורך ייאמר, כי גם לגופו של עניין, אינני סבור כי בנידון דידן נפלה שגגה בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. בעניין כתב נקבעה ההלכה, ולפיה:

"משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה [...] הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטרף שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל." (בפסקאות 6-7)

יישום מבחנים אלה, בנסיבות המקרה, מוביל למסקנה כי עניינו של המבקש איננו נמנה על אותם מקרים חריגים, שקיימת בהם הצדקה להימנעות מהרשעה. לעניין הפגיעה האפשרית בתוקף רישיונו של המבקש לעסוק ברפואה, יצוין כי עצם קיומה של אפשרות כזו, איננו מצדיק הימנעות מהרשעה (רע"פ 5100/14 מסארווה נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (28.7.2014), וההפניות שם). גם החומרה הגלומה במעשיו של המבקש, בנסיבות המקרה, איננה מצדדת בהימנעות מהרשעה. בין היתר, וכפי שעמדו על כך הערכאות הקודמות, מדובר במעשים שחלק מהם בוצעו במסגרת התא המשפחתי; ספק אם מדובר באירוע חד-פעמי; ובתסקיר שירות המבחן הוזכר סיכון עתידי להישנות מעשים קיצוניים מצידו של המבקש.

8. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ח בטבת התשע"ה (19.1.2015).

ש ו פ ט